

Kiều Sơn

Chuyên gia GỖ RỐI TƠ LÒNG

Dịch giả: Hoài Vũ

Lý Tố là một thiếu phụ bình thường, nhưng không bình thường chút nào. Nói bình thường, vì mỗi lần ra đường, dung nhan của nàng chưa đủ sức khiến các chàng trai đa tình si mê đến mức phải bỏ việc bám sát sau gót. Nói không bình thường, vì dù khó tính đến mấy, chỉ cần tiếp xúc với nàng năm ba phút, bạn sẽ có cảm giác nhẹ nhàng, thanh thản của người vừa đi một chuyến du lịch hấp dẫn trở về. Mỗi lần nàng mở miệng, bạn sẽ bị thuyết phục lập tức, bởi những ngôn từ vừa giản dị vừa mang tính triết lý sâu xa được thoát ra từ đôi môi mọng đỏ và được chuyển tải bằng một thứ âm thanh giàu nhạc điệu, đầy sức truyền cảm. Nghe nói, mỗi lần có ai nhắc tới chuyện xe tơ kết tóc của mình, đức phu quân của nàng thường cho rằng, sở dĩ anh ta yêu nàng, đòi cưới nàng cho được cũng chỉ vì anh ta bị giọng nói của nàng hút hết hồn vía, ngay từ giây phút diện kiến đầu tiên. Nói cho công bằng, sự hấp dẫn của nàng ngày càng tăng lên và tên tuổi của nàng ngày càng nổi như cồn, được khởi đầu từ lúc nàng đóng vai trò chuyên gia “gỗ rối tơ lòng”, với chức trách giải thoát

những điều bất hạnh, những nỗi u sầu đang như bầy chuột cống gặm nhấm trái tim con người. Sự mạng mà nàng gánh vác do mang ý nghĩa thiêng liêng, cao cả, không thể thoái thác được, nên cứ đến chiều thứ bảy hàng tuần, nàng và đồng sự phải có mặt tại Tổng đài Điện thoại mang số 17, qua đường dây, làm việc không ngơi nghỉ với khách hàng thập phương có yêu cầu được giải thoát tâm linh đang bế tắc, cùng quẫn.

Lý Tố tự nguyện đảm đương công việc này và tỏ ra thích thú thực sự, mặc dù nàng đến đây làm việc không công cho thiên hạ. Cái ý nghĩ duy nhất chi phối hành động của nàng, khiến nàng lao vào cuộc mà không đắn đo, tính toán hơn thiệt, không màng tới công danh, bổng lộc là để bày tỏ lòng tri ân đối với thượng đế đã có nhã ý an bài cuộc sống mỹ mãn cho nàng. Nếu không có bàn tay sắp xếp tuyệt hảo của đấng cao xanh, không dễ gì nàng nắm trong tay cả phần hồn lẫn phần xác của đức ông chồng đang là một nhà báo vừa tài ba lỗi lạc, vừa tốt mã, dễ nhìn. Nhờ sự tác hợp lý tưởng này, một năm sau đó, nàng cho ra đời một tiểu thư mỹ miều, mặt tròn vành vạnh như trăng rằm và thân hình múp míp như con mèo bông. Chính xuất phát từ lòng thành muốn được đền ơn đáp nghĩa ấy nên khi nghe Tổng đài Điện thoại " Tư vấn tâm lý" mang biệt số 17 xuất hiện và đang cần tuyển mộ chuyên gia, nàng hăng hái đi báo danh và lập tức được thượng cấp chấp thuận. Đức phu quân của nàng cũng tỏ ra hào hứng không kém khi người vợ yêu quý của mình được gánh trách nhiệm cao cả. Anh ta vuốt nhẹ má vợ, nói nựng:

- Em làm như vậy là chí phải! Nên nhớ", gỡ rối tơ lòng" là công trình

dựng lên từ trái tim biết hướng thiện, vừa mang tính nhân văn cao cả, vừa có ý nghĩa xã hội rộng lớn, chắc chắn với kết quả không thể chối cãi được, không chỉ bây giờ mà phải qua nhiều năm tháng nữa mới có thể đánh giá đầy đủ toàn bộ hoạt động của nó. Cố lên em! Anh tin, em yêu của anh sẽ hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ!

Được sự tiếp sức và cổ vũ chí tình của người chồng, Lý Tố rất xúc động và do không kiềm chế được niềm hân hoan đang dâng lên mãnh liệt, nàng hôn lên má chồng mấy cái thật thắm thiết, rồi chạy bổ đến nhà Vương Vi để chia sẻ nỗi vui mừng với người bạn gái thân thiết nhất.

Không dè, vừa nghe xong, Vương Vi ngồi thừ ra, rồi dò xét nàng với ánh mắt của nhà khoa học trước một vật thể từ hành tinh xa lạ vừa rớt xuống trái đất:

- Cái gì? Giải thoát nỗi sầu truyền kiếp của thiên hạ? Gánh vác sứ mạng thiêng liêng cao cả?

Vương Vi tới gần, đột ngột đưa tay lên lật mí mắt của nàng ra coi, rồi chép miệng, thở dài:

- Triệu chứng mắc bệnh tâm thần bắt đầu xuất hiện, cần đặc biệt đề phòng! Này Lý Tố, mình hỏi thật nhé, cậu còn nhớ là chúng ta đang sống trong thời đại nào không?

Lý Tố lấy tay phát nhẹ vai bạn:

- Thời đại nào mà không cần sự an ủi, vỗ về của đồng loại. Xã hội càng phát triển, nhịp sống càng nhanh thì tâm lý con người càng dễ bị ức chế, càng cần được giải thoát kịp thời!

Vương Vi bĩu môi, rồi cười nhạt:

- Tôi cảm chắc cậu sẽ thất bại thảm hại. Trong thời buổi kinh tế thị trường xoay vòng vòng như chong chóng, thiên hạ đầu tắt mặt tối, trầy vi tróc vảy chưa chắc đã kiếm ra miếng ăn, còn hơi sức đâu mà quay điện thoại để hỏi những chuyện tầm phào. Kẻ làm chuyện này chỉ có thể là những người mắc bệnh tâm thần trầm trọng, đem xe tới xức, rồi tổng vô nhà thương điên là tốt nhất!

- Cậu nói sai rồi! - Lý Tổ xua tay lia lịa - Đã là con người, nhất định có lúc vui, lúc buồn, lúc mạnh mẽ, lúc yếu đuối, cũng giống như dòng sông khi trong, khi đục, khi bình lặng trôi, khi cuộn cuộn chảy. Bây giờ cậu nói hăng hái là vậy, biết chừng đâu đến lúc nào đó, chính cậu là người sốt sắng hơn ai hết quay máy điện thoại để nhờ ta gỡ rối tơ lòng!

Vương Vi đập vai bạn, rồi nói như dao chém thớt:

- Không đời nào! Có cậu rằng ta cũng không thềm nói ra nỗi khổ của mình cho ai hết. Cậu nhớ cho!

Những ngày sau đó, dù bị bạn thân phản đối quyết liệt, quyết tâm làm việc thiện của Lý Tổ vẫn không hề bị lung lay, dao động. Và đúng như nhận xét của người chồng, nàng đã gánh vác công việc này một cách xuất sắc.

Với giọng nói khi trầm, khi bổng, khi thánh thót như giọt sương, khi lạnh lót như tiếng tơ đồng, với cách ứng xử khôn khéo, bất thiệp và sự phân tích có lý có tình, nàng đã nhanh chóng chinh phục trái tim thiên hạ và tạo được chỗ đứng vững chắc trên Tổng đài Điện thoại mang biệt số 17. Nhiều người đã "mê" nàng, liên tục gọi điện thoại đến chỉ với mong muốn duy nhất là được tâm sự với nàng, trút hết

nổi lòng chắc ẩn bấy lâu cho nàng. Nhưng mỗi tuần, người ta chỉ được đến với nàng một lần vào chiều thứ bảy, một khoảng cách thời gian quá muộn màng so với những đòi hỏi lớn lao và hết sức bức xúc.

Ở đây, Lý Tố chọn ca trực của mình từ 5 giờ chiều đến 9 giờ tối. Sở dĩ nàng chọn giờ giấc này vì không ảnh hưởng tới công việc thường nhật của nàng ở cơ quan, và cũng vì nàng không muốn cho ai biết mình đang làm việc tại đây.

Sau khi được các đồng sự trực ca trước bàn giao công việc, nàng định sang phòng bên cạnh tìm nước uống, thì chuông điện thoại chột reo lên lanh lảnh. Người ở đầu dây bên kia là một cô gái muốn hỏi ý kiến nàng nên mua món gì là có ý nghĩa nhất để làm quà sinh nhật cho người bạn trai của mình đang là nhân viên vận tải đường sông. Lẽ ra, Lý Tố có thể giới thiệu một số, trong đó có sách, băng nhạc, vé xem đá banh, những thứ mà trước đây nàng thường gợi ra, được các cô gái thích thú. Nhưng lần này, với cô gái này, nàng muốn cô ta có món quà sinh nhật thật độc đáo, khác với thiên hạ. Nhờ nhớ lại chàng trai mà nàng tình cờ chạm mặt mới đây ở cổng sân vận động đã gây sự chú ý đối với nàng và người đi đường do dòng chữ “Sân cỏ đang buồn” được hiện ra khá nổi bật trên chiếc áo thể thao màu trắng của anh ta, nàng gợi ý cô gái nên tặng cho bạn trai của mình một chiếc áo tương tự như vậy, với dòng chữ “Cánh buồm chờ gió” hoặc “bến vẫn đợi thuyền”!

Cô gái tỏ ra thích thú trước gợi ý này, nên với giọng nói líu lo như chim, cô cảm ơn nàng và tha thiết mời nàng đến dự lễ cưới của hai

người sẽ tổ chức một tháng sau đó. Nàng vừa gác máy, thì ba đồng sự cùng một ca làm việc với nàng xuất hiện ở trước cửa. Đó là một cô nuôi dạy trẻ, một giáo sư đại học và một bác sĩ đã nghỉ hưu. Nhờ có đồng nghiệp trám vào vị trí của mình, nàng tranh thủ ra tiệm thuốc tây mua mấy viên Aspirine để uống, vì cảm thấy đầu nhức như búa bổ.

Sáng hôm nay, chồng nàng đã rời nhà sớm để đi công tác. Là nhà báo, việc chồng chạy rong ngoài đường là điều thường xảy ra như cơm bữa, nàng chấp nhận. Duy có chuyến công tác lần này của chồng là nàng cảm thấy không vui. Đêm qua, khi nằm bên nhau, nàng hỏi bao giờ chở về, anh ta cho biết ít nhất cũng trên mười ngày hoặc nửa tháng. Còn một tuần lễ nữa là đến ngày sinh nhật của nàng, lẽ nào một công việc hệ trọng như vậy mà người chồng không nhớ. Có thực là anh ta đã quên do rối mù công việc, hay do tình cảm đối với nàng đã bắt đầu phai nhạt? Buồn bực là vậy, nhưng nàng vẫn giấu trong lòng, vẫn cố tỏ ra cuồng nhiệt khi anh ta đòi làm tình với nàng trước lúc trời sáng.

Bây giờ, sau khi uống thuốc và đầu đỡ nhức, Lý Tố cảm thấy hối hận vì đã nghĩ không đúng về người chồng của mình. hầy còn một tuần lễ nữa mới tới ngày sinh nhật. Đến ngày ấy, khi mình đã hết trông mong, đợi chờ, đột nhiên anh ta xuất hiện lù lù trước cửa, chẳng phải đã làm cho thiên tình sử của mình thêm kịch tính và nhuộm đầy màu sắc lãng mạn đó sao? Nàng quyết định đêm nay, sau khi trở lại nhà sẽ không đi đâu hết để đợi điện thoại của người chồng gọi về. Đây là thói quen của hai vợ chồng khi một trong hai người đi xa.

Lý Tố đột nhiên cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm, thanh thản. Nàng ý thức rất rõ, sở dĩ có được cảm giác như vậy là do môi trường công việc mà nàng đang đeo đuổi bằng cả tâm huyết của mình đem lại. Thì ra, trong khi mình động viên, an ủi người khác, đồng thời mình cũng nhận được sự vỗ về, khích lệ, có khi còn nhiều hơn, lớn hơn. Lý Tố chợt phì cười nhớ lại danh hiệu “đồ đệ trung thành của chủ nghĩa AQ” mà Vương Vi đã gán cho nàng, khi nàng mới bước chân vào Tổng đài Tư vấn tâm lý. Thật đáng thương làm sao cho Vương Vi, người bạn gái mà nàng hết lòng yêu quý và đặt nhiều hy vọng sẽ có cơ may làm nên nghiệp lớn trong tương lai, lại sống hơi hợt, xốc nổi, thiếu độ chín của trí tuệ và độ sâu của thế giới nội tâm - những hành trang cơ bản để bước vào đời.

Lý Tố xem đồng hồ. Đã 8 giờ. Đây là thời điểm máy điện thoại kêu liên tục vì dạ dày của những người ở đầu dây bên kia đã được ổn định sau bữa cơm tối, và những kỷ niệm vui buồn, những làn sóng yêu thương, phần nộ có dịp chồm lên khi màn đêm yên tĩnh đã phủ xuống vạn vật.

Chàng trai đang thổ lộ tâm tình với nàng qua máy điện thoại vốn là một thanh niên nghèo khổ ở nông thôn miền núi. Nhờ biết nuôi chí lớn, qua mấy năm miệt mài học tập, anh ta đã đậu bằng kỹ sư cơ khí hạng ưu, rồi lọt vào mắt xanh của ông chủ tịch một tập đoàn kinh tế có tầm cỡ. Vừa đến làm việc với cương vị trưởng phòng kỹ thuật của xí nghiệp, anh ta đã yêu tha thiết một nữ đồng sự, và rất may mắn được cô gái đáp lại. Nhưng mới đây, khi quan hệ hai người cần tiến lên một bước mới, nói thẳng ra là phải làm lễ cưới, thì cô gái bỗng

phân vân, do dự với lý do cha mẹ cô không thể nào dung nạp người rể tương lai trong nhà mình lại xuất thân là anh lực điền ở nông thôn hẻo lánh, chân lấm tay bùn, quê mùa, cục mịch. Chính vì quá đau khổ trước mối tình đầy thơ mộng bị tan vỡ đột ngột, chàng trai mới quay điện thoại đến Tổng đài 17 để xin Lý Tố đôi điều chỉ giáo.

Thông thường khi gặp phải những trường hợp như thế này, nàng khuyên chàng trai hãy tin tưởng vào tình yêu chân chính, biến nỗi buồn thành sức mạnh, mở chiến dịch tấn công liên tục trên nhiều mũi, nhiều hướng với cách làm, bước đi thích hợp để chinh phục trái tim xơ cứng của những người bảo thủ, rồi cuối cùng, ra sức cảm hoá, lôi kéo họ đứng hẳn về phía mình.

Nhưng lần này, Lý Tố cảm thấy có cái gì không ổn, vì nếu khuyên chàng trai làm như vậy, sẽ xúc phạm đến lòng tự trọng của anh ta, một con người từ dưới bùn đen đứng dậy, bằng ý chí phấn đấu mạnh mẽ và nghị lực phi thường đã “dùi mài kinh sử” để lấy bằng kỹ sư cơ khí và có địa vị xứng đáng trong xã hội.

Bỏ qua thói quen rót vào tai người những lời lẽ ngọt ngào như mật, nàng nói oang oang trước máy điện thoại như một chánh án đang phán xử trong phiên toà hình sự:

- Bạn hãy ngẩng cao đầu lên và ưỡn ngực tự hào được làm một trí thức, xuất thân từ giai cấp nông dân lao động, quanh năm chân lấm tay bùn! Nếu cha mẹ cô gái kiên quyết phản đối bạn đến cùng, nếu cô gái của bạn vẫn còn phân vân, do dự, thì tốt nhất, bạn hãy cắt đứt mối quan hệ này đi! Một cuộc hôn nhân không bình đẳng là một tai hoạ!

Những lời lẽ của nàng như cái ngoáy tai chọc thẳng màng nhĩ chàng trai, tuy đau một tý, nhưng thấy đã ngứa. Từ đầu dây bên kia vọng lại giọng nói đầy khí khái:

- Xin cảm ơn chị đã cho em nghị lực mới để bước vào cuộc chiến đấu mới. Nếu không có gì trở ngại, xin chị cho em biết quý danh để có dịp đến thăm chị!

Lý Tổ do dự một lát, rồi trả lời:

- Tên tôi là 17! Gọi chị 17, bà 17 hoặc đồng chí 17 đều được! Cảm ơn!

Đã đến giờ kết thúc ca trực.

Lý Tổ vừa xách túi sửa soạn ra về, thì chuông điện thoại chọt reo lên giòn giã. Nàng do dự chưa muốn cầm máy lên, vì đã cầm, có khi mất trên nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa dứt ra được. Đường về lại xa, đêm nay nàng còn phải trực để nghe điện thoại của chồng. Qua hơn một phút mà tiếng chuông vẫn không chịu dứt, nàng cảm thấy từ chối một con người đang cần đến mình như vậy có cái gì không phải, liền cầm máy lên nghe.

Đầu dây bên kia là tiếng nói của một người con gái với giọng run run cùng hơi thở hỗn ha hỗn hển:

- Thưa chị, chị là chuyên gia gỡ rối tơ lòng số 17!

- Đúng, chị nói đi!

Bên kia đột ngột yên lặng. Nàng càng sốt ruột:

- Chị nói đi chứ! Tôi nghe đây!

- Dạ thưa chị, em rất hân hạnh được thưa chuyện với chị, một nhân vật nổi tiếng của thành phố này!

Lý Tổ ngượng đỏ cả mặt:

- Tôi cảm thấy chưa xứng đáng với sự đề cao của chị. Dù sao tôi cũng cảm ơn chị. Có chuyện gì chị nói đi!

- Thưa chị - giọng bên kia vừa cất lên đã chen lẫn với tiếng khóc sục sục - em đang yêu đăm đuối một con người, chính vì vậy mà em rất đau khổ!

- Sao có chuyện lạ vậy? Yêu đến mức như vậy, lẽ ra chị là người đàn bà hạnh phúc nhất trần gian mới phải! Hay là... xin lỗi chị, phải chăng anh ấy không yêu chị, đây chỉ là tình yêu đơn phương, từ phía chị?

- Không, không phải như vậy, thưa chị! Anh ấy rất yêu em, nhưng đây là một tình yêu đặc biệt!

- Đặc biệt! Chị nói rõ hơn có được không?

- Dạ... anh ấy đã có gia đình lâu rồi!

Lý Tổ chợt nghĩ đến hai chữ "ngoại tình", một hiện tượng khá phổ biến trong mấy năm gần đây, khi nhà nước thực thi chính sách mở cửa trên nhiều lĩnh vực. Nàng thừa biết diễn biến của loại quan hệ này rồi, tuy vậy vẫn ôn tồn hỏi cô gái:

- Chị có thể cho tôi biết cụ thể hơn được không, nếu chị thấy tiện!

- Không sao đâu chị! - Cô gái chợt sôi nổi hẳn lên - vì tín nhiệm chị, em sẽ dốc hết bầu tâm sự!

Thế là cô gái bắt đầu tường trình cụ thể và Lý Tổ nghe chăm chú từng chi tiết để chuẩn bị ý kiến giúp giải thoát nỗi sầu muộn trong lòng cô gái xa lạ và bất hạnh trên trường tình này. Theo lời cô, người đàn ông mà cô đang yêu mê mết là một nhân vật lý tưởng, không những tài ba lỗi lạc, mà diện mạo khôi ngô, tuấn tú. Có lẽ chưa bao

giờ cô gặp được một con người tuyệt vời như vậy, có sức quyến rũ mãnh liệt như vậy, nên cô không thể rời anh ấy nửa bước, cô muốn anh ấy là vật sở hữu của riêng cô, mãi mãi!

Nghe tới đó, Lý Tố hỏi chen vào:

- Thế thái độ của anh ấy thế nào?
- Anh ấy rất yêu em, cảm thấy rất hạnh phúc nếu được sống trọn đời bên em! Có điều ngoài việc trao thân xác cho nhau, anh ấy không dám tiến tới hôn nhân, vì chưa thể ly dị ngay với bà xã, vì còn đứa con gái 4 tuổi mà cả hai người đều hết lòng yêu mến!

Lý Tố đột nhiên giật nảy người, một luồng khí lạnh chạy dọc xương sống và tiếp theo đó là gai ốc mọc cùng mình. Nàng hỏi rồi rít:

- Anh ấy đang làm nghề gì?
- Nhà báo! Anh ấy cũng ở thành phố này, cách nhà em không xa lắm!

Máu nóng đã bắt đầu réo sôi trong huyết quản của nàng. Cả người nàng chòng chênh, chơi vơi như đang bơi trong vũ trụ, thoát khỏi sức hút của trái đất. Nếu không bị nhiệm vụ thiêng liêng chi phối, nếu không có cánh tay chống đỡ thật chắc trên mặt bàn, nàng đã ngã quỵ xuống nền nhà. "Không, không thể thế được! Chắc đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Mình phải thật bình tĩnh mới được".

Nàng vừa thở hỗn ha hỗn hển, vừa tự trấn an mình như vậy. Giọng của cô gái ở đầu dây bên kia bỗng vọng sang đều đều:

- Vì nhớ anh ấy quá, mà em lại kiềm lòng không được, nên sáng nay chạy lại nhà người bạn hỏi thăm mới hay là anh ấy đã đi công tác, cũng phải 10 - 15 ngày nữa mới về. Anh ấy đi, mang cả hồn vía em

theo, nên em cô đơn, bất lực, phải nhờ chị giải thoát nỗi sầu!

- Thế quan hệ giữa hai anh chị trong tương lai sẽ như thế nào?

- Anh ấy bảo cứ giữ nguyên hiện trạng này suốt đời là mãn nguyện lắm rồi. Riêng em lại không muốn như vậy, vì là việc làm lén lút, nên em luôn mặc cảm với tội lỗi. Nhiều lần em bảo anh ấy phải kiên quyết cắt đứt quan hệ với bà xã để cưới em thôi!

- Bà sẽ băm xác mày làm trăm mảnh, rồi mới cho làm lễ cưới ở dưới âm phủ, nghe chưa, con đàn bà lăng loàn trặc nết"! Lý Tố rửa thầm trong bụng như vậy, rồi sẵn cơn giận, nàng định bỏ máy xuống, không thềm nói chuyện nữa. Nhưng "nhiệm vụ thiêng liêng" đã kịp giữ tay nàng lại. Với giọng nói uể oải, thiếu sức truyền cảm, nàng khuyên cô gái cần bình tĩnh, sáng suốt, đừng để tình cảm nông nổi xui khiến đi làm những chuyện thất đức. Cuối cùng, nàng nói mạnh như búa bổ:

- Phải chủ động cắt đứt quan hệ tội lỗi này đi! Cắt càng sớm càng tốt!

Cô gái mếu máo:

- Cắt làm sao được, thà rằng em và anh ấy cùng đắm đầu xuống sông tự vẫn!

- Chị không nên quá yếu đuối và cũng đừng tuyệt đối hoá anh ấy, thổi anh ấy lên tận mây xanh. Đàn ông loại này không chỉ mê mỗi mình chị, mà có thể với nhiều người đàn bà khác, đẹp hơn, có sức quyến rũ hơn chị!

- Em thừa nhận chị nói đúng, nhưng đó là về mặt lý, còn về mặt tình, thì em xin chịu! em không thể nào quên anh ấy được, với những

cuộc hẹn hò đầy thơ mộng, những đêm ái ân mặn nồng...

Nghe tới mức này, Lý Tổ chịu không thấu nữa rồi! Sự kiềm chế của con người bao giờ cũng có giới hạn. Nàng nói như hét: "Xin lỗi, phải cắt đứt câu chuyện với chị, vì tôi có việc phải đi gấp!". Vừa nói xong, nàng gác máy cái cụp, rồi ngửa đầu, thở dốc.

Phải mất một tiếng đồng hồ, Lý Tổ mới lấy lại sức, uể oải xách túi đứng dậy ra về. Nàng đi như một cái xác không hồn, đôi mắt vẫn mở ra đấy, nhưng như có lớp mây mù bao phủ, không thấy gì hết. Vẫn là con đường trải nhựa bằng phẳng, rộng thoáng này, vẫn là hàng cây với dáng đứng thẳng thớm và cành lá sum suê này, nhưng nàng cảm thấy xa lạ, lạc lõng, hình như chúng xuất hiện và tồn tại là cho thiên hạ, không có chỗ cho nàng.

Lối đi của nàng là gỗ ghề, chật hẹp, tăm tối, và ở cuối lối là cánh cửa mở sẵn để đưa nàng đi xuống địa ngục. "Em không thể nào quên anh ấy được, với những cuộc hẹn hò đầy thơ mộng, những đêm ái ân mặn nồng". Đúng là cô ta đã thốt ra với nàng lời tâm sự chân thành tận đáy lòng. Ở vào trường hợp của ai đó, không hề liên quan tới mình, mỗi lần được nghe những lời lẽ như vậy, trái tim đa cảm của nàng chắc chắn sẽ rung liên hồi vì xúc động. Nhưng giờ đây, chính những lời thú nhận ấy là bom từ trường, là địa lôi, trái phá đang nổ tung giữa cuộc đời đang lên hương của nàng, ném nàng trở về với cát bụi một cách không thương tiếc. Nhưng công bằng mà xét, lẽ ra nàng phải cảm ơn cô gái mới phải, vì nếu cô ta không nói ra, nàng không thể nào biết được chuyện tà trời này của đức ông chồng. Con người anh ta quả là đáng sợ, vì cái giả dối, đều cáng,

phản bội được che phủ bởi lớp sơn hào nhoáng ở bên ngoài. Nàng biết làm gì bây giờ? Ly dị chẳng? Nàng chưa dám nghĩ tới, vì sự đổ vỡ này sẽ kéo theo sự đổ vỡ còn dữ dội hơn trong tâm hồn trong trắng của đứa con gái bé bỏng. Vẫn giữ mối quan hệ như cũ chẳng? Nàng bất lực thực sự, vì làm sao giữ như cũ được với người chồng phản bội, với một tên khốn nạn đón hèn đã can tâm bỏ bê vợ con để ôm ấp mẹ đàn bà lăng loàn trong nhiều năm trời rồi!

Dòng nước mắt khổ đau và tủi nhục đột ngột lăn dài hai bên má, rồi nhỏ giọt xuống tấm áo phong phanh. Nàng đưa tay gạt nước mắt, ngẩng đầu lên, chợt phát hiện đã đến trước cổng nhà Vương Vi - người bạn gái thân thiết của nàng. Chính nàng cũng cảm thấy lạ lùng, vì trong khi khiêu đôi chân mình như khiêu một con tàu vô định, nàng lại đến cái nơi cần đến.

Nghe tiếng chuông cổng kêu liên hồi, Vương Vi nhảy bổ ra sân, rồi hỏi vọng ra:

- Lý Tổ đấy hả?
- Sao cậu nhận ra mình?
- Nghe tiếng chuông reo thì biết. Có chuyện gì vậy?

Khi cánh cổng mở ra, với mái tóc rối bù, gương mặt thiếu ngủ như vừa trải qua cơn bạo bệnh, Lý Tổ nặng nề bước vào nhà, rồi ngồi phục xuống ghế, chẳng thèm để ý người bạn gái đang nhìn mình với ánh mắt thương hại. Vương Vi vội tắt ti vi, mở tủ lạnh lấy ra một ly nước sinh tố, nhẹ nhàng đặt xuống mặt bàn:

- Uống đi, rồi bình tĩnh nói nghe coi!

Nàng đẩy ly nước sang một bên, cất giọng uể oải:

- Cậu có rượu mạnh, cho mình xin một ly!

Vương Vi trở mắt nhìn bạn, rồi bụm miệng cười:

- Học ai mà rượu chè be bét vậy, con quý?

- Xin cậu đừng quấy rầy mình nữa, mình đang có chuyện buồn!

- Chuyện buồn?

Nhìn gương mặt ủ dột như tàu là héo của bạn, lẽ ra cần chia sẻ niềm cảm thông sâu sắc của mình mới phải, đằng này Vương Vi tủm tỉm cười, rồi dẫn lòng không được, cô nháy thót lên giường, ôm bụng cười sằng sặc:

- Ta mới thử nắn gân cốt của ngươi một tý, coi bộ ngươi chịu hết xiết rồi!

Lý Tố vụt đứng dậy, nhìn chòng chọc vào mặt Vương Vi:

- Cậu nói cái gì? Cú điện thoại quái ác vừa rồi là của cậu đấy à?

- Chớ còn ai nữa! Suýt nữa thì mình bị chết ngộp, vì phải bịt mũi để cậu khỏi nhận ra tiếng!

- Trời đất! Cậu hại ta rồi! Hại ta rồi!

Lý Tố nhào tới dấm đá túi bụi lên người Vương Vi, rồi đẩy cô ta như đẩy bạch gạo non một tạ lăn kênh xuống nền nhà. Làm như vậy coi bộ chưa hả cơn giận, nàng ngồi thượng lên lưng Vương Vi, một tay túm đầu tóc, một tay nện thui thụi xuống đôi mông tròn lẳn, nung núc thịt của người bạn gái. Vương Vi vừa vùng vẫy, vừa nhại lại giọng nói của Lý Tố, rồi cười sặc sụa:

- Nè, Cậu có rượu mạnh cho mình xin một ly! Mình đang có chuyện buồn!

Lý Tố đứng dậy lườm bạn:

- Cậu học ở đâu cái trò lưu manh mất dạy này?

Vương Vi chỉ tay lên trán:

- Nó nảy ra từ chỗ này, chớ không học ai hết. Đây là cách kiểm tra tốt nhất đối với bản lĩnh một chuyên gia gỡ rối tơ lòng!

Theo Vương Vi thuật lại, lúc trời vừa sập tối, cô quay điện thoại tới nhà riêng của Lý Tổ để rủ nàng cùng đến nhà hát xem múa ba lê. người giúp việc cho biết nàng đang trực ở Tổng đài 17, và còn tiết lộ ông xã của nàng vừa đi công tác hồi sáng. Cụt hứng vì bỏ mất cuộc vui hiếm có đối với người con gái sống độc thân, Vương Vi bày ra cái trò chơi quái quỷ và hy vọng thế nào Lý Tổ cũng chạy đến nhà cô, sau khi nắm được nguồn tin động trời này. Bây giờ nhìn sắc diện “thân tàn ma dại” của Lý Tổ, cô mới thấy hậu quả của trò chơi do cô bày ra rất đổi nghiêm trọng so với “dự kiến” ban đầu. Vương Vi vuốt nhẹ tay bạn:

- Mình xin lỗi cậu để xảy ra sự việc đáng tiếc! Nhưng xem ra, cậu cũng yếu đuối, cũng chẳng mấy tin tưởng ở sự trung thành của ông nhà báo vĩ đại!

Lý Tổ phát nhẹ tay lên má bạn:

- Cũng may là chưa vỡ tim ra đấy! Dù bực mình với cậu, nhưng mình vẫn phục sát đất tài đóng kịch xuất sắc của cậu. cậu đóng y như thật! tuy vậy, lần sau mà còn tiếp diễn lại cái trò này nữa, ta không tha đâu!

Vương Vi đắc chí cười giòn:

- Chơi trò này may lắm cũng chỉ một lần, làm lại lần nữa, bể mảnh còn gì! Không phải khen để lấy lòng cậu, mình thừa nhận trình độ

“gỡ rối tơ lòng” của cậu cũng đáng nể đấy!

Chợt nhớ phải về nhà chờ điện thoại của chồng, nên Lý Tố vội vã đứng dậy ra về. Trước khi ra cổng, nàng hỏi Vương Vi đêm mai có đi xem vũ ba lê không, cô gái độc thân cho biết cần phải đi làm việc với “bồ” ở một địa điểm bí mật. Nàng gi ngón tay lên sống mũi của bạn:

- Nhớ “điều nghệ” một tý, để cậu được anh ta làm chồng, nghe chưa!
- Khỏi lo! - Vương Vi nhún vai - Có chồng mà cứ thấp thỏm như cậu, chẳng thà sống độc thân suốt đời sướng hơn!

Lý Tố về đến căn nhà quen thuộc của mình thì đã quá khuya. Đứa con gái yêu quý đang sai chân như bơi, nhắm mắt, ngáy pho pho trên giường. Nàng đi tới hôn nhẹ má con, kéo tấm mềm phủ lên người nó, rồi hỏi người giúp việc có nghe điện thoại của chồng nàng gọi về. Bà lão lắc đầu, sau đó cho biết chỉ có cú điện thoại độc nhất do Vương Vi gọi tới mời nàng đi xem hát. “Đầu dây mối nhợ là từ cú điện thoại này đây. Cái đồ chết tiệt!” Lý Tố chửi thầm Vương Vi, rồi ngồi phịch xuống ghế, lấy sách ra đọc để giết chết thì giờ. Đọc đến mỏi mắt và chờ cũng mỏi mắt, nhưng máy điện thoại vẫn nằm trơ ra đó, không chịu lên tiếng, khiến nàng càng sốt ruột. Không biết anh ấy kệt chuyện gì mà quên làm nghĩa vụ tối thiểu đối với người vợ của mình. Tự nhiên, trong không khí chờ đợi nặng nề, căng thẳng, nàng lại nghĩ tới những điều mà bấy lâu nay đầu óc nàng còn rối mù, chưa giải toả được. Chẳng hạn, người chồng là một gã đàn ông đa tình, lại thường chạy rong bên ngoài với danh hiệu một nhà báo có tầm cỡ, làm gì không lọt vào mắt xanh của các cô gái có nhan sắc lộng lẫy và hấp dẫn hơn nàng. Cho dù anh ta không hề có ý định đeo đuổi ai,

nhưng trước trò mỹ nhân kế, trước sức tấn công như vũ bão của phái đẹp, liệu anh ta còn có sức đề kháng, hay lại nhan chóng gior tay đầu hàng vô điều kiện? Trong mơ ký ức mơ hồ, lẫn lộn nhiều thứ vừa được khai quật bất ngờ, nàng chợt nhớ ra một sự kiện xảy ra cách đây vừa đúng một năm. lần đó người chồng rời nhà, bảo là đi công tác miền núi xa xôi, hẻo lánh, nhưng ba ngày sau đó, một người thân thiết của nàng cho biết vừa thấy anh ta ngồi rù rì với một cô gái khá trẻ, khá hấp dẫn trong một khách sạn sang trọng của thành phố, cách nhà nàng chừng ba bốn cây số. Vốn tính tình đôn hậu và hết mực tin tưởng đức ông chồng của mình, nàng cho rằng người bạn vì thị lực quá yếu, nên “trông gà hoá cuốc”, để xảy ra tình trạng lầm lẫn đáng tiếc. Sau khi người chồng trở về, nàng có hỏi việc này, anh ta liền nổi giận đùng đùng và đòi đối chất với kẻ vu khống đê tiện, nhưng quan sát kỹ, nàng vẫn cảm thấy điệu bộ của anh ta như người đóng kịch. Từ sự lục lọi hồi ức để tìm ra sự kiện đáng ngờ. Lý Tổ tiến tới lục lọi căn phòng làm việc của người chồng để tìm ra tang vật cụ thể. Đây là lần đầu nàng nhúng tay làm một việc mờ ám, lén lút, thật trái với bản chất và phẩm hạnh của nàng. Nhưng biết làm sao được, vì “nói có sách, mách có chứng”, đó là điều cần thiết vào lúc này đối với nàng, để giải toả mọi nỗi nghi ngờ, lấy lại niềm tin tuyệt đối của nàng đối với nhà báo vĩ đại! Nàng đóng chặt cửa phòng, bật sáng các ngọn đèn, rồi bắt đầu công việc của một thám tử. Trước hết nàng mở các ngăn kéo, lôi ra và kiểm tra từng tài liệu một, nhưng đó là những bản báo cáo thành tích tràng giang đại hải của các xí nghiệp và những thiệp mời dự đại tiệc do chủ tịch các tập đoàn kinh tế lớn

gửi đến mà người chồng còn lưu lại làm vật kỷ niệm. Khi đối diện với loại giấy tờ này, nàng vừa yên tâm, lại vừa cảm thấy thất vọng vì chưa lần ra được dấu vết của tội ác. Nàng hết hào hứng, thuận tay hất đồng tài liệu sang một bên, bất chợt thấy trong đó lòi ra quyển sổ tay màu đen, bìa cứng. Đây là quyển danh bạ điện thoại của chồng với những tên và những mã số lạ hoắc. Nàng uể oải xếp quyển sổ lại, đột ngột đôi mắt nàng lóe sáng vì tình cờ phát hiện miếng giấy nhỏ kẹp ở bìa sau. Rút mảnh giấy, mở ra xem, nàng thấy ghi trên đó số điện thoại 334561. Con số này rất lạ, và càng lạ hơn nữa là không ghi tên và địa chỉ chủ nhân của nó. Nàng vắt óc suy nghĩ phải mất mấy phút mới biết con số này không ở đâu xa, mà nằm ngay trong thành phố nàng đang ở. Một ý nghĩ táo bạo như tia chớp lướt qua đầu óc nàng: quay thử số máy này! Nàng xác định, nếu là cơ quan, xí nghiệp thì có thể yên tâm không bị mắng mỏ, vì vào giờ này không có ai ở đó. Nếu là của tư nhân, cũng chẳng có việc gì đáng ngại, miễn là mình lịch sự xin lỗi chủ nhà, vì quay lăm số điện thoại. Bỏ mặc các thứ tài liệu còn vắt ngổn ngang trên nền nhà, Lý Tố cầm mảnh giấy, mở cửa phòng, rón rén đi ra ngoài.

Sau khi quay đủ sáu con số, nàng áp máy vào tai, và mặc dù chuẩn bị tinh thần đầy đủ, trống ngực nàng vẫn đánh thành thịch. Chuông đổ rất tốt. Ở đầu dây bên kia vang lên giọng nói có vẻ giận dữ của một phụ nữ:

- Chí Văn đây hả? Hồi nãy, đang nói chuyện giữa chừng, tự nhiên cúp máy cái cụp?

Lỗi tai Lý Tố nghe lòng bùng như tiếng đại bác từ xa vọng lại. Chí Văn

là tên đức ông chồng yêu quý của nàng. Gọi đầy đủ họ tên là lâm Chí Văn. Trong lúc nàng chưa biết nói gì thì bên kia đầu dây thúc giục:

- Kìa, anh nói đi chứ, Chí Văn! Bộ giận em rồi sao? Em nhớ anh đến mức muốn khùng lên đây này. Hãy đến ngay với em anh nhé!

Lý Tố run lấy bầy như đang lên cơn sốt. Nàng vội cúp máy, gục đầu xuống gối, khóc nức nở. Sự thật đến với nàng quá đôi phũ phàng, quá đổi đột ngột. Bảo rằng đi công tác ở miền núi xa xôi, té ra anh ta đang lẫn lộn ở thành phố này để sống lén lút với người đàn bà lăng loàn, có giọng nói ngọt lịm như mật. Phải báo ngay cho Vương Vi biết mới được! Nhưng để làm gì? Một mặt nàng đắn đo cân nhắc nên hay không nên làm việc này, một mặt tay nàng vẫn quay số máy điện thoại của người bạn gái.

- Vương Vi, mình đau khổ báo cho cậu biết, Chí Văn đã phản bội!

- Cái gì? Cậu nói gì thế? - Vương Vi hốt hoảng, hỏi rồi rít - có thực là cậu đã phát hiện anh ta giở trò gì rồi chẳng?

Lý Tố không trả lời. Nghe tiếng khóc náo nùng vang lên trong máy, Vương Vi cuống lên:

- Nguy rồi! Hắn là một thằng đểu! Mình sẽ đến ngay với cậu nhé!

- Không! - Lý Tố chột hét to lên - Tôi không cần bất cứ ai, kể cả cậu đến nhà tôi vào lúc này!

- Vậy cậu bảo mình nên làm gì bây giờ?

Tiếng khóc nghe mỗi lúc mỗi lớn xen lẫn với tiếng lạch bạch như tiếng đập tay lên trán, khiến Vương Vi đâm hoảng:

- Đừng chết bất tử ghen cậu, mình van xin cậu đấy! Có cần gì, nói ngay đi, khóc mãi không giải quyết gì đâu!

- Tôi đã nói rồi, cậu hãy để cho tôi được yên!

Vương Vi cất giọng gay gắt:

- Yên với không yên! Nếu cậu kiên quyết không cho mình đến, thì quay điện thoại với bất cứ ai đó để trút bầu tâm sự, chẳng hạn với tổng đài "gỡ rối tơ lòng". Cậu còn nhớ số máy đó không, số 17 đấy!

Lý Tố hét lên:

- Cậu có tâm miệng đi không? Không đời nào, có cạy rằng ta cũng không thèm nói ra nỗi khổ của mình cho ai hết! Cậu nhớ cho!

Nghe tới đó, Vương Vi đang cuống lên vì bạn, chợt há miệng cười sằng sặc:

- Cậu lặp lại nguyên văn cái câu của mình ngày xưa, khi phản đối cậu đến làm việc ở Tổng đài "gỡ rối tơ lòng"! Tại sao vậy Lý Tố? lẽ nào khi bản thân mình lâm nạn, cậu đã quay 180 độ, phủ nhận sạch bách việc làm hữu ích bấy lâu nay của mình?

Lý Tố cắt máy cái cụp rồi chạy bổ vào phòng làm việc của chồng.

Nàng tắt hết các ngọn đèn, sau đó, ngồi phịch xuống nền nhà, mở to mắt nhìn trần trời bóng tối lạnh lẽo đang bao phủ quanh mình. Cái cảm giác cô đơn, trơ trọi vì bị bỏ rơi, bị phản bội xâm chiếm mạnh mẽ tâm trí nàng; lúc này, nàng chợt thấy cần hơn lúc nào hết sự đồng cảm, tình tương thân tương ái của đồng loại. "Đúng, có lẽ phải nghe lời Vương Vi (thật ra là nghe lời mình) đi tìm ai đó để giải thoát nỗi sầu, tốt nhất là các đồng sự cùng làm việc ở Tổng đài "gỡ rối tơ lòng". Lý Tố nghĩ thầm như vậy, rồi bật đèn, tìm số điện thoại nhà riêng của giáo sư Triệu. Quay số xong, nàng cầm máy áp vào tai, hồi hộp chờ đợi. Bên kia đầu dây vang lên tiếng nói của người đàn bà với

giọng gắt gỏng:

- Ai đó? có biết giờ này là giờ nào không?
- Dạ thưa chị, cho em xin gặp giáo sư Triệu!
- Cô là ai? Cô muốn gì ở chồng tôi mà gọi ông ta vào lúc này?

Thôi chết rồi! nghe người đàn bà nói, Lý Tổ mới hiểu là mình đã làm một việc đại dột, có thể gây hậu quả không lường hết được. là đàn bà con gái lại réo gọi chồng người ta vào lúc nửa đêm, nếu không giờ trò mèo chuột thì làm cái gì? Lo sợ với ý nghĩ ấy, nàng cất giọng run run:

- Xin chị tha lỗi. Do biết ông nhà là một nhà tâm lý học nổi tiếng, nên em mới gọi đến. Em đang đau khổ cùng cực, người ta đang đẩy em tới chỗ chết, nên em muốn xin ông nhà cho em một lời khuyên!

Giọng người đàn bà ở đầu dây bên kia đã bớt gay gắt:

- À ra thế! Cô hãy quay Tổng đài 17!
- Dạ quay ngay bây giờ được không?
- Không được!
- Ngày mai!
- Cũng không!
- Vậy bao giờ, thưa chị!
- Hãy đợi đến chiều thứ bảy!
- Xin cảm ơn chị!

Lý Tổ buồn bã đặt máy xuống. Rồi, trong tâm trạng của một kẻ mộng du, bị ma quỷ hốt hết hồn vía, nàng lật sổ, cầm bút ghi vào giữa trang giấy trắng với nét chữ thật đậm, thật lớn: "Tổng đài 17, chiều thứ 7.

Sau đó, nàng xếp sổ lại, nói lẩm rầm trong miệng:

- Phải đến đó, nhất định phải đến đó, nếu mình còn muốn sống!

Hết

Chuyên gia "gỡ rối tơ lòng"

Truyện của Kiều Sơn

(Trung Quốc)

Hoài Vũ dịch

Đánh máy: Nguyễn Học

Nguồn: Nguyễn Học (Mỗ Hà Nội)

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 4 tháng 8 năm 2006